

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 575/2017
02.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић-Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бошко Тампоља, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Тодор Бајчетић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4213/15 од 26.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 02.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4213/15 од 26.10.2016. године - одлука садржаних у првом и трећем ставу изреке.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 20430/10 од 10.05.2013. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље АА из ... - ... и обавезан тужени ББ из ... да тужили на име дуга врати износ од 150.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са припадајућом каматом на тај износ која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, почев од 07.06.2003. године па до исплате, као и да јој на име трошкова парничног поступка накнади износ од 652.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље преко досуђеног износа припадајуће камате па до траженог износа камате од 10% на годишњем нивоу почев од 07.06.2003. године до исплате, у динарској противвредности по најповољнијем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног износа од 652.000,00 динара до траженог износа од 694.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4213/15 од 26.10.2016. године, ставом првим изреке, делмично је преиначена пресуда Вишег суда у Београду П

20430/10 од 10.05.2013. године у ставу првом изреке - у погледу одлуке о камати, и обавезан тужени ББ да тужилји АА на досуђени износ од 150.000 евра исплати камату по стопи коју одређује Европска централна банка за евро почев од 07.06.2003. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате законску затезну камату, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, док је у преосталом делу става првог изреке - у односу на главни дуг, одбијена као неоснована жалба туженог и у том делу потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 20430/10 од 10.05.2013. године. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П 20430/10 од 10.05.2013. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, одлука садржаних у првом и трећем ставу изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност другостепене пресуде у побијаном делу, у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04 и 111/09-ЗПП), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом - наводом да је изрека другостепене пресуде у супротности са њеним образложењем, неосновано се указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана.

Према утврђеном чињеничком стању, тужилја је са привредним друштвом чији је оснивач тужени закључила 04.06.2003. године уговор о заједничкој изградњи ... објекта на углу улица ... и ... у ..., као и објекта у улици ... број ... у истом граду. Потписи уговарача на том уговору су истог дана оверени код суда, под Ов. ... . Анексом тог уговора тужилја се обавезала да ће своју уговорну обавезу испунити тако што ће новчана средства уплатити на рачун туженог. Тужилја је 05.06.2003. године на рачун туженог уплатила 222.950 швајцарских франака. Тужени је потписао две изјаве, од 09.07.2004. године и од 18.04.2005. године, којима је признао да је од тужилје, по уговору о заједничкој изградњи од 04.06.2003. године, примио износ од 150.000 евра и обавезао се да ће тај износ вратити са каматом по стопи од 10% на годишњем нивоу до 31.07.2005. године. Тужилјином сауговарачу је 22.12.2005. године издата дозвола за градњу која је измењена решењем од 26.06.2007. године, тако што је као инвеститор градње означено друго привредно друштво. Привредно друштво са којим је тужилја

закључила уговор о заједничкој изградњи отишло је у стечај и брисано је из регистра привредних субјеката.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су извели правилан закључак о постојању обавезе туженог.

Спорни новчани износ тужила је исплатила као део испуњења њене обавезе предвиђене чланом 6. став 1. уговора о заједничкој градњи, закљученог са привредним друштвом чији је оснивач био тужени, ради постизања уговореног циља - остваривања добити сразмерно уложеним средствима у заједничку изградњу објеката (члан 4. уговора). С`обзиром да тај циљ није постигнут, није се остварио ни основ због којег је тужила извршила своју обавезу обезбеђења дела новчаних средстава, па је зато и настала обавеза враћања примљеног у смислу члана 210. став 2. Закона о облигационим односима. Обавезу враћања новца у овом случају има тужени, не само зато што је у потписаним изјавама од 09.07.2004. године и 18.04.2005. године признао да је од тужиле по уговору о заједничкој изградњи од 04.06.2003. године примио износ од 150.000 евра и обавезао се да ће га вратити, већ и у смислу члана 54. тада важећег Закона о предузећима („Службени лист СРЈ“, број 29/96 ... 36/02) којим је регулисан институт привада правне личности. Уговарањем обавезе тужиле да новчану обавезу, преузету уговором закљученим са привредним друштвом, испуни уплатом на рачун његовог оснивача, тужени је мешао своју личну имовину са имовином привредног друштва чији је оснивач, па због тога одговара за обавезу привредног друштва у смислу означене одредбе Закона о предузећима.

Према одредби члана 214. Закона о облигационим односима, када се враћа оно што је стечено без основа морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то ако је стицалац несавестан од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева. Тужени је у овом случају несавестан, управо због чињенице мешања личне имовине и имовине привредног друштва чији је оснивач, са којим је тужила закључила уговор о заједничкој изградњи ради постизања циља који се није остварио. Због тога је дужан платити затезну камату од дана стицања - дана извршене уплате новчаних средстава на његов рачун, и то по стопи коју одређује Европска централна банка до 24.12.2012. године, а од тада до исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати (законску затезну камату).

Имајући изложено у виду, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права и да тужени не може сносити одговорност за обавезу привредног друштва са којим је тужила закључила уговор о заједничкој изградњи. Тужени је вршио мешање личне имовине са имовином привредног друштва које је основао, и зато је у обавези да тужиле врати оно што је дала по уговору закљученим са привредним друштвом чији се циљ није остварио. Током поступка нису истицане нити доказане чињенице да је тужила остварила добит по основу заједничке градње уговорене са привредним друштвом, сразмерно уложеним новчаним средствима чије враћање потражује.

О трошковима поступка одлучено је правилном применом чланова 149, 150. и 161. став 1. ЗПП. Извршено преиначење првостепене пресуде у погледу одлуке о стопи затезне камате нема утицаја на правилност одлуке о парничним трошковима, јер поводом тог захтева за туженог нису настали посебни трошкови.

Из ових разлога, на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић